Ч. 251. Середа 23 (10) падолиста 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

В доповненю справозданя з послїдного засїданя сойму подаємо заяви прочих соймових клюбів в справі реформи виборчої.

П. Лео іменем лївиці заявив, що не можна робити лївици закиду, немов она запропащує справу виборчої реформи, бо прецїнь від лївиці вийшов проєкт перманентної комісиї для виборчої реформи. Коли вже по довгих переговорах в поодиноких національних ґрупах вирівнано ріжницї, польскі клюби звернули ся до руских, стрінули ся з такими їх постулятами, що самі собою відрочували, а бодай дуже утрудняли виборчу реформу — іменно жадали 40% заступства для Русинів в соймі і краєвім Видїлї. І тому можна було ухвалити лише загальні основи, а з огляду на народну солїдарність треба було навіть дати перед реформою виборчою місце буджетови. Навіть мусїли ми згодити ся на відложенє цїлої справи о один день, бо не ішло нам о зовнїшний ефект, тільки о переведенє постулятів нашої проґрами. Констатую, що наш постулят тепер сповняє ся, коли справозданє виборчої комісиї є предметом нарад. Вправдї предложені основи не сповняють цїлого ряду демократичних постулятів, але що пропущено тепер, зробить ся пізнїйше. Також не заперечуємо прав другого народа, бо наша резолюция не говорить нїчого о роздїлї мандатів.

Приходимо вправдї лише з зазивом до комісиї, але жадаємо катеґорично, щоби комісия в як найкоршім часї опрацювала закон і доконала реформи. Бесїдник кінчить висказуючи надію, що будучий сойм займе ся виключно виборчою реформою.

Відтак забрав голос пос. Дудикевич, голова клюбу т. зв. русско-народної орґанїзациї і в довшій промові критикував поведенє соймової більшости. Бесїдник заявляє, що предложена пропозиция є визовом Русинів та апелює до Поляків в імя добра обох народів, щоби не важили ся на одностороннє рішенє сеї справи. Виборча реформа, коли будучий сойм має функціонувати правильно, мусить вийти зі згоди обох народів. Тут зазначує бесїдник, що в квестиї виборчої реформи всї рускі партиї підуть разом, а при тім виступає против того, немов би украïньский клюб мав монополь боротьби за виборчі права для Русинів.

Презес людовців пос. Стапиньский пригадує, що людове сторонництво дало своїм послам припорученє, щоби стреміли до ухваленя виборчої реформи на підставі 4-іменного права голосованя, але посли з болем серця пішли на дорогу компромісів і поробили так богато уступок, що як-би мимо того дальше проволїкало ся виборчу реформу, то людові посли під нїяким услівєм своїми голосами руки до сего не приложать. Дорогу компромісів п. Стапиньский поручає і руским послам, що повинні числити ся з дійстними відносинами. Коли так п. Левицкий, як п. Дудикевич висказували що-до сеї резолюциї деякий жаль, то бесїдник думає, що треба вишукати якусь формулу на підставі згоди і порозуміня. Найблизша сесия повинна бути посьвячена лише реформі виборчій.

П. Козловский іменем „центрум“ заявляє, що за внесенем буде голосувати против своїх переконань, в імя народної солїдарности. Клюб „центрум“ піддав ся компромісови, але передовсім жадав забезпеченя народового стану посїданя у всхідній части краю. На будуче клюб застерігає ся, щоби такі справи, рішаючі о національнім істнованю переходили за згодою польского соймового кола.

По промові п. Стояловского забрав ще раз голос пос. др. Король.

Бесїдник заявляє іменем свого клюбу, що не може приияти пропозициї комісиї за підставу дальших пертрактаций і форсованє тих засад мусїло би провадити до борби. Бесїдник приходить до переконаня, що соймова більшість прецїнь зрозуміла, хотячи силою пере-

Голодний лїс.

(З фіньского — Юго Рейопена).

На північній окраїні Карелії, в глухій, але живописній місцевости, між Кайну і російскою границею, уважано ще до недавна „чисту муку“ і „немішаний хлїб“ за щось незвичайне, навіть на столї заможнїйших господарів. Трицять лїт тому назад уважано би таку поживу в сільци Куохаті простим марнотравством божого дару, коли би хто був позволив собі єї мати цїлий рік. Впрочім нїхто не позваляв собі нїчого подібного, а тим менше Петру з родиною.

Той Петру був настілько нерозумний в молодих лїтах, що бажаючи набути на власність кавалок поля, поселив ся в невеличкім хутірци на пісковім березї ріки Самалампі саме там, де вже починала ся правдива лїсова гущавина. Тут лише з великим трудом удавало ся єму тим вижити з жінкою; а тут Господь посилав їм ще що року по новому членови сїмї! Наплодило ся у них тілько дїтий, що жінка Петру, Аннї, признавала ся сама деколи, що вже змучила ся тим даром божим. Або то й жарт ставати деколи в самі жнива нездібною до працї, а потому ще тратити час на дорогу до сьвященика, перед котрим треба було сувати ся на колїнах? В кождім разї не благословив Господь сїмю так щедро хлїбом, як дїтьми, хоч сьвященик запевнював, що хутір Самалампі буде цвисти — процвитати, бо робітників підростає там купа. Він додавав ще звичайно, що минуть ся лїта проби, та що всього буде достатком, бо „хто дає дїти, пішле і на дїти“.

А тимчасом приходило ся журити дїтьми самій Аннї, що від рана до вечера ломила собі голову, де добути для них усяку потрібну річ. Петру зі свого боку оброблював також старанно сьвяту землицю та старав ся всякими способами добути хоч яку таку користь з лїсів та болот, що розтягали ся довкола єго хутірця. Однак нї їй нї єму не удавало ся тримати біду в відповіднім віддаленю від хутірця.

Не знаючи, як зарадити бідї, Петру постановив розширити трошки границї свого поля на рахунок величезного державного лїса. Але то була не дуже мудра річ, як єму пояснив пізнїйше лєсничий, бо „дерева і та земля належуть прецїнь не до тебе, але до уряду, до громади, чи ти того не розумів?“

Петру думав, що і він член громади, і що лїпше було би піддержати житє кільком особам, сотвореним на образ і подобу божу, нїж кільком державним деревам. Однак лїсничий постарав ся переконати єго таки про правдивість єго слів, давши єму нагоду переїхати ся на державний рахунок до ґуберньского міста, та погостювати якийсь час в жовтім будинку куопійскої тюрми. Там прийшло ся Петру відсиджувати ті грошеві претенсиї, які до него мав уряд.

Надійшло знов лїто. Сонце сьвітило ярко, коли Петру вийшов із Куопійо. Від часу до часу давав ся чути голос зазулї, а пташки висьпівували весело в лїсї. Самохіть підкріпив ся Петру, а навіть повеселїйшав, коли вечером доглянув перед собою синяву краску озера Самалампі і ярку зелень жита на свому поли, що вже починало колосити ся.

„Приємно буде попрацювати з Аннї на такім красним поли, як прийдуть жнива“, думав він. „Приємно буде споглядати на дітваків, як они будуть перевертати ся на вимолочених снопах, або як будуть грати ся мов годовані телятка, на стерни, доки старші будуть вязати снопи“....

Нараз перервав свої думки, спогадавши про обстрижену голову. Вже то дуже погане пятно полишив на нїм тюремний голяр. Тай чи скоро відросте чуприна, щоби не впадала в очи і чи взагалї відросте? „Не розумію, як я покажу ся тепер людям а особливо Аннї і дїтям!“ — думав він.

Він постановив брати річ зовсїм холодно; та коли став зближати ся до хати, єго кроки меншали.

„Коби хоч Аннї не було дома!“ — думав — „та так оно мабуть і є; видно, що она пішла разом з Сіккі витягати сїти; от і човна нашого не видно... тай на дворі дїти як розгаласували ся...“

Він станув і почав прислухувати ся до дїточих голосів:

— От як возьму тебе під ноготь, то й увиджу, як з тебе комашка!

То був дзвінкий голос маленького Анті, що дратував инших. Сейчас дав ся чути пла-

форсувати свої наміри і прийшла до переконаня, що сей великий твір дасть ся перевести тілько за згодою обох народів. Звертає ся отже з горячим зазивом, щоби польска соймова більшість витревала на сій дорозі і витворила атмосферу, приязну для доконаня реформи.

Тепер забрав ще раз голос справоздавець п. Рутовский, впевнюючи, що в ситуациї доконала ся одна бажана зміна. Коли ще недавно з руских лав підносили ся тілько протести, а в боротьбі уживались способи непарляментарні і згубні, то нині побіч жалоб, докорів і домагань гомонів таки инший тон, котрий викликує надію, що невзгода ся якось покінчить ся. Поляки вразливі на такий голос, коли отже з руского боку відзиває ся голос доброї волі і коли в тім, що говорять, є справді думка мира і співділаня, то вдержимо те, що ми намірили, засядемо назад при спільнім столі, щоби все піддати новій ревізиї. Отже спинимо готову ухвалу, а не буде се актом слабости, тілько актом патріотизму і розуму, та робимо се з переконанем, що буде оно завдатком ліпшої будучности між нами.

Бесідник предкладав змінений текст резолюциї: „Сойм поручає комісиї виборчої реформи, щоб у порозуміню з краєвим виділом на основі прінціпів, поміщених в комісийній резолюциї, котрі не пересуджують розділу мандатів між обі національности і після докладного розглянення всіх подрібних внесень і поправок, поставлених у комісиї, виробила соймову ординацию виборчу і проект єї на найблизшій соймовій сесиї предложила“.

До другої резолюциї, котра звучить: „Сойм взиває правительство, щоби по ухваленю проєкту виборчої реформи перманентною комісиєю по змозї як найскорше скликано осібну соймову сесию“, — п. Лєво поставив поправку, щоб замість слів „як найскорше“ вставити „безпроволочно“.

Поправку принято і обі резолюциї ухвалено.

По проголошеню п. Намістником відложеня сесиї соймової промовив п. Маршалок краєвий тими словами:

Є то право і заразом приємне сповнене обовязку, коли предсїдатель, в тім случаю маршалок може при кінци покликати ся на поважні наради і висліди праць сойму. Я через 15 літ міг користати з того права і не вагую ся ствердити, що та хвиля була для мене хвилею найбільшого вдоволеня по перебутій сесиї. Нинї маю инший обовязок. Той обовязок велить менї панувати над собою і забути про чувство болю, жалю і огірченя, а заразом пращаючи панів, сьмію звернути ся з просьбою, щоби ви ідучи в тім моїми слїдами, забули ті почуваня і опустили ту салю в тім самім настрою. (По руски): Коли опускаємо ту салю, то нехай не буде між нами нї побідників нї побіджених! (По польски): Побідником перед двома днями був край, скоро завопоовано єму засоби розвитку, побідницею була нинї ідея виборчої реформи, о котру бороли ся всї партиї після своїх найлїпших сил і віри. Для щасливого полагодженя тої справи в будучности польска більшість понесла нинї дійстну жертву.

Піднісши відтак оклик в честь Цїсаря, котрий палата тричі повторила, закрив п. Маршалок засїданє і разом з тим соймову сесию о годинї 4½ по полудни.

По засїданю польскі посли пращали п. Маршалка окремо в сали соймової читальнї і устроїли єму там овацию.

Новинки.

Львів, дня 23-го падолиста 1910.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї надало старшому официялови почтовому у Львові, Тад. Конопіньскому, посаду управителя почтового в Галичи. — Президент гал. Дирекциї почт і телеграфів іменував укінчених гімназиястів: Вол. Видерку, Ант. Вілька, Йос. Сендецкого, Макса Ґросса, Ів. Журбу, Ферд. Мрозїньского, Стан. Озаіста і Йос. Войцеха практикантами почтовими.

— **З почти.** Ц. к. Дирекция почт і телеграфів у Львові подає до відомости: В біжучім роцї заведено перевіз пакетів і грошевих листів до Босни і Герцеґовини морскою дорогою через Триєст і Дальмацию побіч єствуючої доси через Угорщину. — Транспорт новою дорогою єсть дешевший але триває довше і може заподіяти адресатови або надавцеви шкоду, коли пересилка єсть пильна або або містить предмети, які підлягають скорому зіпсутю. Звертаєсь проте увагу осіб, котрі позістають в торговельних зносинах з Боснією і Герцеговиною, що самі надавці як на грошевих листах так і на пакетах і на дотичних пересилкових адресах повинні вписати побіч місцевости слова „via Дальмация“ або „via Угорщина“ відповідно до того як собі бажають, щоби посилка була вислана.

— **Нове старосто.** На основі Найвис. рішеня постановило Міністерство справ внутрішних розпорядженєм з 13 падолиста 1910 утворити в Сколю староство. Урядовий повіт того староства має обнимати маючий вилучити ся з політичного стрийского повіта скільский повіт судовий. Староство в Сколю має розпочати свою діяльність урядову з днем 1 січня 1911 р.

— **Виділ Тов. запомоги убогих церков** ім. сьв. Петра в Станиславові роздав із своїх приходів року 1909 отсим церквам: а) запомоги безворотні: в Княгинині-Гірці і Княгинині-Кольонії по 400 К, в Бобрлинцях, Михальчу, Плосці, Гронані і Петриківцях по 200 К, в Мамаївцях і Боянчику по 100 К, б) запомоги зворотні: в Опри-

---

ксивий голос Фомки; він був три роки старший від Анті, але не міг нїколи єго подужати.

Розуміє ся, що тепер випадало іти зараз домів. Але Петру не хотїло ся страшити дїтий своєю оголеною головою. Та чому не мав він відітхнути під берізкою? Петру сїв і закурив собі.

Довго він там сидів, довго находили на него невеселі думки. Єму приходила гадка махнути рукою на господарку, покинути хутір і переселити ся в місто. Говорили преці, що добрі робітники потрібні в містї і що заробляють деколи не мало. Принаймеше був би конець тим голодованям що весни. Проте варто було подумати ще й тому, що в містї стрижуть єї всї, навіть папи, що певно не сидїли в тюрмі. Видно така там поведінка... А все таки жаль кидати свою землю. Нараз приходило ся тут в житю терпіти; а всеж жило ся на ній від малих лїт і щось тягне до неї, як би душа приросла...

На таких думках зійшло єму досить часу. Вже була ніч, як Петру закрав ся до своєї хати, немов би злодій. Аннї не казала єму нїчого; она удавала, що не добачає ніякої зміни на єго виду. Видно она вже і дїтий упередила, не згадувати про обстрижене батькове волосє. Нїхто не гикав єго, лише дїти якиісь час бокували від батька.

— — — — — — — — — — — — —

До липня відросла чуприна на стілько, що можна було єї розчесати, лишаючи продїл по середині голови. Тодї почало дозрівати жито, що давало надію на красний урожай. Жителї Самалямпі вичікували жнив з більшими надіями як коли инде. Та потисли раннї морози, заки хлїб поспів дозріти... Появила ся до того ще й зараза. Аннї переваляла ся кілька недїль на припічку, кидаючись в сильній горячцї. Недужі дїти валяли ся по кутах комнати на перегнилій соломі, прикриті нужденними лахами. Любимець родини, Анті, лежав в горячцї на материнім ліжку. Лише батько та завялий Фомка остались на ногах, хоч в хатї виднїла всюди нужда.

З подиву гідною витревалостию заходив Фомка других, а навіть дозволяв Анті бити себе та торгати за волосє, коли не мав чим иншим забавити хорої дитини. Він ходив надто в сусїдні села просити милостині, та все приносив хорій матери і дїтями від людий те, що дістав. Але не все єму давали, бо довкруги голодували так, як у Самалямпі. Так почала ся для родини Петру зима. Посеред зими приїхав до Самалямпі староста упередити Петру, що всї громадскі засоби вичерпані, та що не можна вже очікувати ніякої підмоги. Оголошено навіть в церкві, що дальшу підмогу може уділювати правительство тілько за роботу, та що жителїв куохатскої волости взиває ся до громадских робіт на рівні з иншими. Урядник, що привіз то оголошенє, висловив ся між иншим: „Чи не кричать ваші голодні як треба? У вас земля не зла, а на осушених болотах навіть знаменита...“

— Так то, так, сарако Петру! — сказав наконець виборний, — і в нашім селї не остане ся в коротцї нї кришки. Так, так, повна твоя чаша, хоч і нам нікому не легко...

— Нїчого, нашому братови не новинна голодувати! — відповів Петру і того самого вечера замісив тїсто з товченої кори з такою слабою примішкою муки, що тїсто навіть не закисло. Перед виїздом старости він спитав єго:

— А чи вільно брати кору з державного ліса? Коли вільно, я роздобуду декілька снопів соломи, щоби домішати до деревляного хлїба, то про біду нема що на довго говорити... Впрочім і ми всї вже змінились на стілько, щоби можна було іти на роботу.

Про кору не міг староста нїчого сказати. Але хлїба із соломи обіцяв прислати готового, тому що єму ґаздиня досконало випікала такий хлїб.

— От якось обійде ся, коли рот не буде сварити ся з черевом! — сказав він на відїздім.

Петру був глубоко зворушений добротою старости, та не знав навіть, як єму надякувати ся, а Фомка побіг до матери і шепнув їй до уха: — Тепер ти поздоровієш, мамо! В нас буде правдивий хлїб соломяний від старости!

— — — — — — — — — — — —

Лічебні прикмети соломяного хлїба вскорі потвердили ся. Як лише почали хорі діставати соломяний хлїб в місце деревляного, стало їм лїпше і почали поправляти ся. А се було тим відраднїйше, що по инших селах мерли люди від того голодового тифу як мухи і кождої недїлї відправляли ся десятки панахид за покійників.

До Павлового дня всї були в родинї Петру на ногах. Не всїм однак ставало одежини, тому ті, що не мали чим приодїти ся, сидїли дома; иншї волочили ся по волости, збирали милостиню та продавали дрібні ручні деревлянї вироби свого батька. Аннї і Петру починали навіть справдї надїяти ся діждати нових жнив.

Та от Аннї розвязала ся близнюками. Нужда збільшила ся. Коли надто Петру повіз близнюків хрестити і зайшов у селї до знайомого торговельника, дізнав ся, що єго хутір визначений дорогою публичної лїцитациї на продаж. Петру давно вже був винен щось свому сусїдови Корнела-Хейкі. Тепер він голодував також, тому продав свою претенсию торговельникови за пуд муки. Торговельник був богатий чоловік, а довг Петру не перевисшував сто пятьдесять марок; він не находив однак можливим „чекати нї одного дня“ і домагав ся продажі хутора, тому що движимости у Петру не було.

Довго просив і молив Петру торговельника але той запевнював, що сам в потребі та домагав ся виплати усього довгу. Колиж би Петру не міг перевернути ся в гроші, не міг також продати анї жінки анї дїтий. Прийшло ся віддати хутір.

(Конець буде).

шівцях 1.000 К в Олешкові і Милівцях по 400 К, а в Голоскові 300 К; — разом 4.100 К.

— **Дрібні вісти.** З причини заметелї сніговоі здержано рух поїздів на велїзници Тернопіль-Збараж аж до відкликаня. — В Золочеві ширить ся сильно пошесть шкарлятини. Польску бурсу ім. кор. Собіского, в котрій занедужало кількох учеників, замкнено. — В Станиславові збанкротували Зигм. Ліблїх, властитель маґазину обуви і Реґіна Малер, властителька „Маґазину краєвого“. Найбільшу шкоду потерпіли через них позакраєві фабриканти. — Російска сторожа погранична застрілила на австрийскім боцї якусь дівчину, котра перейшла через границю. Дівчина з простіленою грудию лежить в Майданї. Хто она, не знати. — До замкненої шопи п. Піроживьского при улици Лїсній підкопали ся оногди в ночи якісь злодії і вкрали упряж вартости 160 К. — На ідучого оногди вечером ул. Клепарівскою возьного, Тому Хоца, напало трох драбів, звалили его на землю і зрабували портмонетку з 20 коронами. Полїция есть вже на тропі тих опришків. — До помешканя Арона Фрідмана при ул. Жовківскій ч. 89 добули ся злодії і забрали з комоди 400 К готівкою, дві золоті годинники з ланцушками і золоті перстені, все разом 437 К вартости. В спілцї з злодіями була служниця Фрідмана, Анна Гураль, котру й арештовано з двома єї спільниками. — В справі мантійств доконаних продажию маєтностий в Сокальщинї арештовано ще двох виноватих а то Пінкаса Шрамера і Абрамка Лемпля. Обох відставлено з Чесанова до львівского суду карного. — Калікст Двєціняк, практикант торг. у фірми Каз. Левицкого, котра торгує порцеляною, спроневірив 3000 К і втік до Америки. За дефравдантом розписано стежні листи. — З вязниці суду карного втік в ночи з суботи на неділю 17-лїтний терминатор шлюсарский Антін Реляй засуджений недавно тому на півтора року тяжкої вязниці за участь в обікражи львівского ювілера Бадовского на суму 32.000 К. — На шляху Радехів-Стоянів льокальної зелїзниці Львів-Стоянів здержано з причини заметелї сніговоі загальний рух на 24 годин.

† Толстой помер! В неділю рано розійшла ся з Остапова вість, що ґр. Толстой помер тогож дня досьвіта. Не тут місце описувати житє, діяльність і значінє сего незвичайно визначного в цілім теперішнім сьвіті, не лиш в Росиї, чоловіка; мусимо обмежити ся лиш на коротеньких датах і на тім, що безпосередно звязане зі смертию старика з Ясної Поляни.

Ґр. Лев Толстой походив із старої аристократичної родини російскої, котра однак — і то характеристичне — виводить свій рід від пруских Німців, котрих німецке прізвище Dick змінено на російске Толстой. Толстой родив ся в своїй родинній маєтности в Ясній Поляні, тульскій ґубернії, 28 серпня стар. стиля 1828 р., отже мав в хвили смерти 82 лїт. Матір его, з роду княгиня Волконьска, померла коли єму було ще півтора року а в семім роцї житя стратив і батька. Молодий Толстой виховував ся як і взагалї члени аристократичних родин в Росиї під доглядом француских ґувернанток та німецких учителів а по смерти батька переніс ся до своєї тети Юшкової, де опісля учащав і на університет.

По скінченю університету вступив в 1851 р. до войска і був на Кавказї, де вела ся війна з тамошними жителями а в 1854 приділений до ґенерального штабу, брав участь в обороні форту Малакова, підчас облоги Севастопола в кримскій війнї. Писати почав Толстой вже в 1852 р. а темат до своїх оповідань брав тоді із свого побуту на Кавказї. В 1860 р. осів в Ясній Поляні і тут написав в 1875 р. повість „Анна Кареніна“, котра зробила єму всесьвітну славу. Пізнїйше зачав писати моральні оповіданя і фільософувати, що остаточно поставило его в суперечности з православною церквою, з котрої его остаточно й виключено. Толстой помер, не помирившись з церквою а синод ухвалив не призволити анї на церковний похорон анї на відправлюванє служб Божих за упокій душі помершого. Та й власти державні зі свого боку не дозволять на такий похорон, котрий мав би характер політичної демонстрациї.

Толстой перед смертию висказав бажанє, щоби тіло его похоронено в Ясній Поляні на горбику, на котрім ще малим хлопцем любив бавити ся. Поки що зложено тіло в Остапові а нині рано мали привезти до Ясної Поляни, де відбуде ся похорон. З вістий, які надходять з ріжних сторін Росиї, можна припускати, що похорон станесь величезною маніфестацию народною, в котрій особливо молодіж університетска возьме визначну участь.

З Петербурга доносять нині: На звіті міністерства справ внутрішних о смерти ґр. Толстого, дописав цар слїдучі слова: Сожалїю сердешно з причини смерти великого писателя, котрий в розцьвіті свого таланту в своїх творах вивів рідні типи, повні хвали лїта російского житя. Господь Бог нехай буде єму милостивим судиєю.

По обході на честь Толстого в Петербурзї молодіж університетска числом яких 3000 студентів пустилась перед будинок синоду, щоби там зробити демонстрацию. Полїция однак не допустила до того.

Вість о смерти ґр. Толстого зробила велике враженє в цїлій Росиї. В Рибіньску вихованьки тамошних заведень наукових устроїли похід улицями міста, несучи портрет Толстого і співаючи „Вічная память“.

В многих російских містах ухвалили ради громадскі умістили портрети Толстого на міских будинках. В Москві і Одесї устроїли академіки обходи в честь Толстого. Депутация студентска на похороні в Ясній Поляні буде виносити яких 1000 осіб.

Телеґрами.

Краків 22 падолиста. Перед судом присяжних розпочала ся нині розправа против Станислава Трудновского і Михайла Садовского о застріленє Станислава Рибака, котрого, як звістно, уважано за тайного агента російскої полїциї.

Петербург 22 падолиста. Управитель міністерства справ заграничних Сазонов іменований міністром справ заграничних.

Москва 22 падолиста. В противности до католиків устроюють лютерани, жиди і магометани жалібні богослуженя за Толстого.

Остапово 22 падолиста. Дім, в котрім Толстой помер, опорожнено на приказ дирекциї зелїзниць. З него зроблять музей.

Константинополь 22 падолиста. „Сабах“ заперечує донесеня російских ґазет, мов би межи Туреччиною а Австро-Угорщиною був тайний союз. Дуже дружні відносини не можна ще називати порозумінєм.

Ель Пазо (Тексас) 22 падолиста. В місцевости Цакуталя (Мехіко) прийшло в суботу вечером до розрухів, в котрих войско стріляло до повстанців. 100 убитих, тіла їх лежали ще вчера на улицях.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, **9·50**.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, **9·58**, **2·00**, **9·00**.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, **9·58**.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·38.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, **1·45**.
До Самбора: 6·00, **9·05**, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).